

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוכי
ר' בנימו שמואל שליט"א

(דף קס"ה ע"א) לְעִילָא בְּהוּא אַתְּ, דְּכָל חַד וְחַד אַתְּדַבֵּק בֵּיהּ, בַּר תְּרִין אֵינּוּן דְּקִימָן בִּימִינָא
וּבְשִׁמְאָלָא, וְאֵינּוּן גְּנִיזוּן בְּחַדֵּי שְׁכִינְתָא.

רבי יוסי אמר תשע רקיעין אינון, ושכינתא איהי עשיראה. דאי תימא בגין דכתיב עשר, בר
משכינתא איהו. אי הכי, שכינתא חד סרי איהי דקיימא על עשר. אלא ודאי תשע אינון, ואינון
תשע יומין שביין ראש השנה ליום הפפורים, ואיהי עשיראה. פגוונא דא, משפן איהו עשר
יריעות.

אינון עשר רקיעין רזא דרזין דלא אתמסר בר לאינון דינעי חכמתא, וכלא איהו ברזין דבוצינא
קדישא, דאיהו גלי רזא דכל רקיעא ורקיעא, ואינון שמשין דמשמשי בכל חד וחד. שבע רקיעין
אינון לעילא, שבע רקיעין אינון לתתא, פגוונא דלעילא. שבע רקיעין אינון, דבהו ככביא ומזלי
לאנהגא עלמא דא כפום ארחיה, כמה דאצטריד ליה.

בכלהו שביעאה עדוה, בר תמינאה, דקא מדבר לבלהו, וקיימא על פלהו. פתיב (תהלים סח) סלו
לרוכב בערבות, מאן רוכב בערבות, ומאן אינון ערבות. אלא, ערבות דא רקיעא שביעאה,
אמאי אתקרי ערבות. על דאיהו כליל מאשא ומיא כחדא, ומסטרא דדרום, ומסטרא דצפון,
ואיהו מעורב מתרין סטריין.

ואי תימא, אי הכי, שתי ערבות דקא מתחברן בלולב, ותנינן ערבות, דהא הוא דכתיב סלו
לרוכב בערבות. אי הכי, מאן יהיב ירפין פגופא, או גופא פירפין, דהא דא עביד פריין ואיבין,
ודא לא עביד פריין ואיבין.

אלא, ודאי כלא הוא רזא דערבות דבלולב, אינון ערבות דבלולב, חד איש, וחד מים. ברזא דא
דכלהו, ואיהו שביעאה איהו איש ומים כליל כחדא, ברזא חדא, ובגין דערבות איהו רזא כללא
דכלהו שית אחרנין, איהו רזא דרתיבא עלאה, וקודשא בריהו הוא אתרעי בהאי רקיעא, יתיר
מכלהו רקיעין, ותיאובתיה תדיר לאתקנא ליהוה רקיעא, בשפירו עלאה. ועל דא, סלו לרוכב
בערבות ליהוה דרכב בערבות. ומאן איהו. הווא רקיע טמיר וגניז, דקיימא על גפי חיותא,
דאיהו רכב בערבות.

ועליו לפניו. מלפניו לא כתיב, אלא לפניו, דהא לית מאן דינדע ביה פלום. אבל לפניו, מאן
דעייל לקמיה דהאי רקיע, אצטריד למיעל בחדוה, ולא בעציבו כלל, בגין דהאי רקיעא גרים,
דתמן לא שריא עציבו ורוגזא כלל, דהא תמן פלא איהו בחדוה.

ועל דא, בהו גדול דקיימא לקמיה, לא הוה עאל לבי קדשא, בר בחדוה, ולאחזאה חדוה, דהא
אתרא גרים. ועל דא כתיב, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה באו לפניו ברננה. דהא אצטריד דלא
לאחזאה בה עציבו.

וְאִי תִימָא, אִי הָכִי, הָאִי מָאן דְּאִיהוּ בְּצַעְרָא וּבְדוּחָקָא, דְּלֹא יָכִיל לְמַחְדֵּי לְבִיחָא, וּמִגּוּ דוּחָקֵיהּ אִיתְּ לִיחָא לְמַתְבַּע רַחֲמִין, קָמִי מַלְכָּא עֲלָאָה, אִי הָכִי, לֹא יַעֲלֵי צְלוֹתָא כְּלָל, וְלֹא יִיעוּל בְּעַצְבּוֹ כְּלָל, דִּהָא לֹא יָכִיל לְמַחְדֵּי לְבִיחָא, וְלֹא עֲלָא קָמִיָּה בְּחֻדְדָּהּ, מָאִי תְּקוּנָא אִיתְּ לִיחָא לְהָאִי בַר נָשׁ.

אֲלֵא וְדָאִי הָא תְּנִינָן, כָּל תְּרַעֲזִין נִנְעֵלוּ וְאִסְגִּירוּ, וְתְרַעֲזִין דְּדַמְעִין לֹא אִסְגִּירוּ, וְלִית דְּמַעְהָ אֲלֵא מִגּוּ צַעְרָא וְעַצְבוֹ. וְכָל אֵינּוֹן דְּמַמְנָן עַל אֵינּוֹן תְּרַעֲזִין, כְּלָחוּ מִתְּפָרִין גְּזִיזִין וּמִנְעוּלִין, וְעֵינִין אֵינּוֹן דְּמַעֲזִין, וְהָיָא צְלוֹתָא עֲאֵלְתָּ קָמִי מַלְכָּא קֳדָישָׁא.

כְּדִין הָהוּא אֲתֵר אִיתְּ לִיחָא דוּחָקָא, מִהָהוּא עַצְבוֹ דוּחָקָא דִּהָהוּא בַר נָשׁ, כְּמָה דְּאֵתְּ אָמַר (ישעיהו 40) בְּכָל צָרְתֶם לֹא צָר. תִּיאוּבְתִיחָא דִּהָהוּא עֲלָמָא עֲלָאָה, לְגַבֵּי הָאִי אֲתֵר, כְּדוּכְרָא דְּתִיאוּבְתִיחָא תְּדִיר לְגַבֵּי דְּנוֹקְפָא. כִּד מַלְכָּא עֲאֵל לְגַבֵּי מִטְרוּנִיתָא, אֲשַׁכַּח לָהּ בְּעַצְבוֹ, כְּדִין כָּל מָה דְּאִיהוּ בְּעֵאֵת, בִּידְהָא אֲתַמְסָר, וְהָהוּא בַר נָשׁ, וְהָיָא צְלוֹתָא, לֹא אֲהַדְרַר בְּרִיקְנָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא חַיִּים (דף קס"ה ע"ב) עֲלִיחָא. וְכַפָּא חוּלְקִיחָא דִּהָהוּא בַר נָשׁ, דְּאִוְשִׁיד דְּמַעֲזִין קָמִי קֳדָישָׁא בְּרִידָא הוּא, בְּצְלוֹתִיחָא.

כְּגוּנָא דָּא בְּשַׁפְתָּ, מָאן דִּיתִיב בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁפְתָּ, מִגּוּ צַעְרִיחָא אַחֲזִי עַצְיָבָא, וּבְשַׁפְתָּ שְׁלֵטָא הָהוּא רְקִיעָא עֲלָאָה, הָהוּא דְּאֲתַחֲזִי בְּחֻדְדָּהּ, וְאִיהוּ חֻדְדָּהּ וְחֻדְדֵי לְכָלֵּא. הָהוּא דִּיתִיב בְּעַצְבוֹ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלֵטָא, אֲפִיק לְהָהוּא בַר נָשׁ מִהָהוּא עוֹנֵשָׁא דְּאֲתַגְזַר עֲלֵיחָא, וְהָא אֲתַמַּר, סְלוּ: הָבוּ יָקָר, וְרוּמְמוּ לְהָהוּא דְּרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת, דְּאִיהוּ חֻדְדָּהּ וְחֻדְדֵי כְּלָא, רְקִיעָא עַל גַּבֵּי חִיּוֹתָא בְּיָהּ שְׁמוֹ וְדָאִי, דִּהָא בְּהָהוּא אֲתֵר שְׁמָא דָּא אֲתַכְּלִיל. וְעֲלִזוּ לְפָנָיו, בְּגִין דְּלֹא אַצְטְרִידָא לְאֲחַזְזָאָה קָמִיָּה עַצְבוֹ, כְּמָה דְּאֲתַמַּר.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, הָאִי קָרָא, הָכִי אַצְטְרִידָא לְמִימַר, סְלוּ לְרוּכְבַּ עַל עַרְבוֹת, מָאִי בְּעַרְבוֹת. בְּיָהּ שְׁמוֹ, בְּיָהּ הוּא מִיבְעִי לִיחָא, מָאִי שְׁמוֹ. אֲלֵא הָאִי קָרָא, עַל סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, עַתִּיקָא דְּכָל עַתִּיקִין אֲתַמַּר. הָהוּא דְּלֹא אֲתַגְלֵא, וְלֹא אֲתַיְדַע כְּלָל, דְּאִיהוּ רוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת. וְאִי תִימָא, דְּאִיהוּ אֲתַיְדַע וְרוּכְבַּ בִּיחָא, אִי הָכִי, אִי עַל גַּב דְּסְתִימִין הוּא בְּאֲתֵר דָּא קָמִיָּה לְאֲתַגְלֵא.

אֲלֵא סוּלוּ לְרוּכְבַּ בְּעַרְבוֹת, דָּא אִיהוּ עַתִּיקָא דְּכָל עַתִּיקִין, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין, דְּלֹא יָדִיעַ. וּבְכַמָּה אִיהוּ רוּכְבַּ, בְּעַרְבוֹת, בְּיָהּ, דְּאִיהוּ רִזָּא קְדָמָאָה וְנִפְיָק קָמִיָּה (ד"א מִנִּיחָא) וְדָא אִיהוּ שְׁמִיחָא, מִהָהוּא סְתִימָא, דְּלֹא יָדִיעַ, שְׁמָא (וּיְקָרָא כ"ט) דִּילִיחָא הוּא יָ"ה. לָאוּ דְּאִיהוּ הוּא, אֲלֵא אִיהוּ הוּא, בְּגִין דִּהָהוּא פְּרוּכְתָּא דְּאֲתַפְרָסָא וְנִפְיָק מִקָּמִיָּה. אֲבָל הָאִי פְּרוּכְתָּא אִיהוּ שְׁמוֹ, וְדָא אִיהוּ רְתִיבָא דִּילִיחָא, וְלֹא אֲתַיְדַע כְּלָל.

וְדָא אִיהוּ שְׁמוֹ הַגְּדוּל, בְּגִין דְּאִיתְּ שְׁמִיחָא דְּלָאוּ אִיהוּ כָּל כִּד גְּדוּל, כְּהָאִי אִי עַל גַּב דְּאִיתְּ בִּיחָא תּוֹסַפְתָּ אֲתַוּוֹן. דָּא אִיהוּ שְׁמָא רַבָּא, וְעַל דָּא בְּהָאִי שְׁמָא, אֲנָן מְפִיקִין אֲמֵן, דְּאִיהוּ מִנִּיחָא. כְּהָאִי אֲזִלָּא אֲמֵן בְּכָל זְמָנָא, וּבְשְׁמָא אַחְרָא לָאוּ הָכִי.

אמן יהא שמייה רבא מברך, דכד האי שְמא אתתקן, פלא איהו בשלימו, וכל עלמין תדאן בחדו.
בהאי שְמא, פליגן עלאין ותתאין. בהאי שְמא, פליגן שית מאה ותליסר פקודי אורייתא, דאינון
פללא דכל רזין עלאין ותתאין. פללא דעלמא דדכורא לעילא, וכללא דעלמא דנוקבא לתתא.

ובלהו פקודין, בלהו שייפין ואברין, לאתחזאה בהו רזא דמהימנותא. מאן דלא ישגח ולא
אסתפל ברזין דפקודי אורייתא, לא ידע, ולא אסתכל, היך מתתקנן שייפין ברזא עלאה. שייפין
דגופא בלהו, מתתקנן על רזא דפקודי אורייתא, ואף על גב דאית שייפין, דאינון רברבין ועלאין,
בלהו זעירין ורברבין, אי אתנטיל חד מנייהו, אפילו זעירא דבר נש, אקרי מאריה דמומא, פל
שפן ופל שפן תהוא דגרע אפילו חד פקודא מאינון פקודי אורייתא, דאטיל מומא באתר דלא
אצטריד.

תא חזי, מה כתיב, (בראשית ב) ויקח יי' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה.
ותנינו, לעבדה ולשמרה אלין קרבניו, וכלא חד. אבל דא רזא דפקודי אורייתא, לעבדה: אלין
רמ"ח שייפין עלאין. ולשמרה: אלין תלת מאה ושתין וחמש שייפין תתאין. אלין עלאין דזכור.
ואלין תתאין דשמור, וכלא חד.

זכאה איהו מאן דזכי לאשלמא לון. פקודין דאורייתא, גרים לבר נש לאשלמא רוחיה ונשמתייה
בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. אורייתא מזכה לבר נש, לאחסנא תרין עלמין, עלמא דא ועלמא
דאתי. פל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בחיים. חיים בהאי עלמא, וחיים בעלמא דאתי.
אשתזיב מפל עונשין בישין, דלא יכלין לשלטאה עליה. אי באשתדלותא חכי. פל שפן מאן
דעביד עובדא.

רבי תיבא ורבי אבא, שרו בבי אושפיזיהו, קמו בפלגות ליליא,